

№71

НІКА

Май-Чэрвень, 2017

Газета студэнтаў гістарычнага факультэта

СТУДЖЫЦЁ

Л е г е н д ы
р о к - м у з ы к і
п а - б е л а р у с к у :
б ы л о в е л ь м і
к р у т а ,
д р а й в о в а і п а -
с а п р а ў д н а м у

стр. 10

РАЗВАЖАННІ

Жыццё пасля
гістфака.
Меркаванне
эксперта.

стр. 6-7

ГАСЦЁЎНЯ

Хрысціянства,
каротка -
метражныя
фільмы і
настольныя
гульні.

стр. 2

З-ЗА МЯЖЫ

Малодасці
патрэбныя
подзвігі

стр. 11

Хрысціянства, кароткаметражныя фільмы і настольныя гульні.

У нас угасцях чалавек, якога без ценю сумневу можна назваць рознабаковым. Выкладчык, акцёр, аматар настольных гульняў і гэта далёка не ўвесь спіс. Сярод студэнтаў наш герой набыў славу выкладчыка, які сумяшчае лаяльнасць і строгасць, гумар і дысцыпліну, Старажытны Рым і Эладу. Вядома, вы адгадалі. Андрэй Анатолевіч Тарканеўскі сёння адкажа на ўсе нашы пытанні!

- Вы нарадзіліся ў Расіі, пэўны час жылі ў Польшчы, а старэйшую школу сканчалі ўжо ў Мінску. З чым звязаны такія частыя пераезды?

- Так, пераездаў сапраўды было шмат. Яны звязаны з тым, што мой бацька быў ваенным лётчыкам. У часы Савецкага Саюза войскі былі сканцэнтраваны ў краінах Варшаўскай дамовы. Адною з такіх краін была Польская Народная Рэспубліка (ПНР) і там грунтавалася Паўночная група войскаў (СГВ). Туды адпраўлялі служыць савецкіх вайскоўцаў. Сярод іх апынуўся і мой бацька. З 1985 па 1989 год мы жылі ў Польшчы. Горад называецца Легніца. Ён вядомы тым, што тут 9 красавіка 1241 года адбылася знакамітая бітва паміж мангольскай арміяй і польска-нямецкім войскам. Прасоўванне манголаў на захад было спынена. Да Паездкі ў Польшчу бацька служыў у Мінску. Пасля заканчэння службы ў Легніцы мы вярнуліся дадому.

- Чаму выбралі менавіта гістфак для далейшага навучання?

- Тут таксама не ўсё так проста. У школе мне больш за ўсё падабалася англійская мова, якую я вывучаў з 3 класа. Яшчэ мне падабаліся такія прадметы як геаграфія і гісторыя. Я падумаў, што англійскай мовай я і так валодаю нядрэнна і лепш падцягнуць іншыя веды. Таму зрабіў упор на гісторыю. Да таго ж мае перавагі сышліся з выбарам майго сябра. Разам мы і паступілі на гістфак. На жаль, ці на шчасце, пасля першага курса мой сябар быў адлічаны і я вучыўся ўжо без яго. Але я не пашкадаваў аб сваім выбары. Таму можна сказаць, што менавіта школьныя перавагі аказалі вырашальны ўплыў пры выбары факультэта. Акрамя

гэтага, у мяне яшчэ была цікавасць да рэлігіі і я думаў паступаць у Інстытут тэалогіі, які быў тады пры ЕГУ (Еўрапейскі гуманітарны ўніверсітэт). У той час дакументы першым прымаў БДУ, таму Інстытут тэалогіі быў маім запасным варыянтам на выпадак, калі не паступлю. Аб сваім выбары ніколі не шкадаваў.

- Раскажыце як з'явілася цікавасць да антычнасці і ранняга хрысціянства?

- З аднаго боку такая цікавасць абумоўлена тым, што хрысціянства - гэта перш за ўсё рэлігія цікавая і актуальная для прасторы, дзе мы жывём. Гэта дамінуючая рэлігія нашай краіны, таму цікава звярнуцца да яе вытокаў. З іншага боку я пачынаў вучобу на факультэце са спецыялізацыі на кафедры гісторыі Расіі. Пісаў курсавую на тэму, звязаную з хрышчэннем Русі пры князі Уладзіміры. Вядома яна была спалучаная са шматлікімі рэлігійнымі аспектамі. Але потым, так атрымалася, што я перайшоў на кафедру гісторыі старажытнага свету і сяродніх вякоў і на другім курсе з вялікай цікавасцю пісаў працу аб адкрыцці вікінгамі Амерыкі. Калі паўстала пытанне аб тэме далейшых даследаванняў, то зрабіў выбар у бок хрысціянства. Такім чынам, я прыйшоў да таго, чаго так доўга хацеў.

- Вы выкладаеце з 2006 года. Чым адрозніваюцца сучасныя студэнты ад тых,

што былі 10 гадоў таму?

- Першае, на што звяртаю ўвагу: раней студэнты беларускамоўных груп, выкарыстоўвалі толькі беларускую мову на занятках. Цяпер усё больш студэнтаў адказваюць на рускай мове. Другое - гэта тое, што цяпер для студэнтаў з'явілася значна больш магчымасцей для навучання. Камп'ютары, смартфоны, хуткі доступ у інтэрнэт. Раней у студэнтаў не было на парце мабільных тэлефонаў. Цяпер гэта рэдкасць. На жаль, гэта не заўсёды станоўчы момант. Вельмі часта студэнта толькі адцягваюць усе гэтыя гаджэты. Хоць я гляджу на такія змены перш за ўсё як на магчымасць больш эфектыўна вучыцца. А ў цэлым мне здаецца, што студэнты засталіся такія ж. Спадзяюся, што не горш.

- У вас вельмі шмат захапленняў. У прыватнасці вы пішыце вершы. Калі вы пачалі гэта рабіць? Ці звязана гэта з нейкай падзеяй у вашым жыцці або так склалася гістарычна?

- Я пачаў пісаць вершы ў 2003 годзе. Па часе гэта супала з праходжаннем педагагічнай практыкі на апошнім курсе гістфака. Практычна кожны мой верш звязаны з нейкай падзеяй або перажываннем. Кожны верш адлюстроўвае навакольную рэчаіснасць. Можна сказаць, што мае вершы - гэта мая сутнасць. Хоць, вядома, у іх маюцца і элементы мастацкіх прыкрас рэчаіснасці. І тым больш у вершах даволі шмат упадабаных мною сарказму і самаіроніі.

- Вы ставіце перад сабой мэту нешта напісаць, ці творчы працэс пачынаецца нечакана?

- Усё пачынаецца ў першую чаргу з ідэі. А верш - гэта форма, у якой я стараюся гэтую ідэю выказаць. Першапачаткова ідзе пасыл, жаданне пра нешта расказаць. І вось, адштурхваючыся ад гэтага, прыходзяць ужо радкі і рыфмы. Так адбываецца часцей за ўсё. Але бывае, што ў пачатку ў галаву прыходзіць рыфма, якая потым накладваецца на настрой, перажыванні, жыццёвыя сітуацыі. З гэтага таксама часам атрымліваюцца вершы.

- Яшчэ адно ваша захапленне - здымкі ў кароткаметражкі. Як пачалася ваша акцёрская кар'ера?

- У Беларусі выпускаецца газета «Віртуальныя радасці», прысвечаная

камп'ютэрным гульням, фільмам і г.д. Адзін наш выпускнік Тарас Круцкіх працаваў тады ў гэтым выданні. У яго ў сваю чаргу склаўся шэраг сяброў-энтузіястаў, якія таксама працавалі ў газеце. Яны былі вельмі захопленыя кіно. Разам гэтыя хлопцы здымалі кароткаметражныя фільмы. Для аднаго з такіх праектаў быў неабходны пэўны тыпаж і той самы выпускнік, будучы са мной знаёмы, прапанаваў зняцца ў кароткаметражцы. Так быў пакладзены пачатак маёй акцёрскай кар'еры. З таго часу я пасябраваў з рэжысёрам Дзмітрыем Бялінскім і мы зрабілі яшчэ 6 сумесных работ. Я спадзяюся, што гэта яшчэ далёка не канец нашых праектаў, таму што хочацца працягваць рабіць нешта новае. Усе гэтыя кароткаметражкі гэта цалкам аўтарскія працы, на якія не аказваюць уплыву прадзюсары і сцэнарысты.

- Настольныя гульні - яшчэ адно ваша хобі. Распавядзіце нашым чытачам, чаму гуляць у настолкі гэта крута?

- Для мяне настольныя гульні - гэта, у першую чаргу, не мэта, а сродак. Гэта магчымасць пагутарыць са старымі і набыць новых сяброў, цікава правесці час. Я не з'яўляюся калекцыянерам настольных гульняў або нейкім фанатам. Для мяне гэта проста нагода сабрацца ў добрай кампаніі і пагутарыць.

- Раскажыце пра бліжэйшыя планы на будучыню?

- Я спадзяюся, што ў гэтым годзе выйдзе мая першая аўтарская манаграфія. Тэма гэтай працы звязана з гісторыяй хрысціянскай супольнасці ў Рыме ў I - першай палове II стагоддзя. Што тычыцца захапленняў, то зноў хацелася б прыняць удзел у здымках кароткаметражак. Чым больш, тым лепш!

- Вялікі дзякуй за цікавую размову. Па традыцыі напрыканцы я папрашу Вас, пажадаць што-небудзь нашым чытачам.

- Я хачу пажадаць, каб разам з глыбокімі ведамі, навучанне на гістарычным факультэце прыносіла студэнтам цікавасць і задавальненне. Я лічу гэта самым актуальным пажаданнем.

Каменскі Ігар

Ты толькі чакай мяне, мілая...

4 мая на гістфаку адбыўся святочны канцэрт, прысвечаны Дню Перамогі ў Вялікай Айчыннай вайне, арганізатарамі якога сталі Прафбюро і Студэнцкі саюз гістарычнага факультэта.

Час ідзе, і ад ужо далёкага мая 1945 г. нас аддзяляе 72 мірныя гады. Памяць аб вайне ў сэрцы кожнага нераўнадушнага чалавека, і гістфакаўцы не з’яўляюцца выключэннем. Мы памятаем пра кожнага загінуўшага, і вельмі ўдзячны людзям, якія далі нам магчымасць жыць у мірнай краіне, і здабылі такую важную для ўсіх перамогу. У гонар свята перамогі, на гістфаку штогод адбываецца святочны канцэрт, адбыўся ён і сёлета.

Яшчэ да самога канцэрту гістфак нібы зрабіў падарожжа ў мінулае: студэнты пераапануліся ў вайсковую форму часоў вайны, і стваралі на гістфаку атмасферу ваеннага часу, а на сценах другога паверха з’явіліся вялікія плакаты-фотаздымкі, зробленыя падчас вайны.

Увечары ў актавай залі факультэта распачаўся канцэрт, які адрозніваўся ад тых, якія былі на гістфаку раней, бо меў своеасаблівы сюжэт: “Каханне ў час вайны”. Хлопцы і дзяўчаты падрыхтавалі вельмі прыгожыя нумары, якія ўразілі ўсіх глядачоў канцэрта.

Адкрыў канцэрт вітальным словам дэкан гістарычнага факультэта, прафесар Аляксандр Генадзьевіч Кахановіч, які павіншаваў усіх прысутных з надыходзячым святам.

падчас вайны: каханне за гадзіны да пачатку вайны, провады на фронт салдата, сустрэча ў шпіталі. Такая прыгожая і трагічная тэма была абрана арганізатарамі канцэрта Крысцінай Аралінай і Янай Макоўскай, якія распавялі нам, чаму яны вырашылі зрабіць канцэрт менавіта такім.

Яна: Сёлета мы трошкі памянлі канцэпцыю канцэрта і хацелі паказаць на сцэне няпроста песні ці вершы на ваенную тэматыку, а паспрабаваўшы ўвасобіць у жыццё вызначаны сюжэт, у цэнтры якога рамантычная гісторыя закаханых, разлучаных вайной. Нам здалася, што гісторыя кахання гэта менавіта тое, што вельмі блізка студэнтам, а таксама ветэранам, якія былі прыкладна нашага ўзросту, калі пачалася вайна.

Крысціна: Ідэй наконт канцэпцыі канцэрта было вельмі шмат. Спачатку мы з Янай сышліся на тым, што ўсе песні і нумары на канцэрце павінны быць ваенных ці пасляваенных гадоў, вельмі хацелася адысці ад сучаснасці. Сцэнарый у гатовым выглядзе нам прапанаваў таленавіты першакурснік Дзяніс Жук. Мы крыху змянілі яго і ў выніку асноўная канцэпцыя канцэрта атрымалася наступнай: гісторыя кахання хлопца і дзяўчыны на працягу вайны. Увасобіць ідэю ў жыццё мы змаглі агульнымі сіламі. Асобную ўвагу надалі выгляду выступоўцаў: маладыя людзі былі апрануты ў ваенную форму, а дзяўчаты ў сукенкі 40-х гадоў. Канцэрт атрымаўся выдатны. На жаль глядачоў было малавата, але я веру, што ў наступным годзе мы гэта паправім і зробім яшчэ больш феерычную праграму, тым больш, што з такімі талентамі, як у нас, гэта магчыма.

Дзякуй арганізатарам і выступоўцам за такія добрыя канцэрты. Мы спадзяемся, што такія мерапрыемствы будуць праводзіцца на гістфаку і далей, каб кожнае новае пакаленне гісторыкаў змагло акунуцца ў атмасферу пераможнага мая 1945 г. і такім чынам ушанаваць памяць тых, хто загінуў, каб падарыць нам мірнае неба над галавой.

Алексеюк Дар’я

Безумоўна, на канцэрт былі запрошаны ганаровыя госці - ветэраны Вялікай Айчыннай вайны, якія казалі вітальнае слова і з увагай і задавальненнем сталі глядачамі святочнага канцэрта.

Канцэрт атрымаўся вельмі разнастайным: было і ваеннае танга, гучалі вершы пра вайну, песні прысвечаныя салдацкай маці. Таксама гучалі на ўвесь гістфак вядомыя з дзяцінства, і такія прыгожыя песні ваенных гадоў. Сярод якіх былі і “Аганёк”, і “Смуглянка”, і “Б’ецца ў цеснай пячурцы агонь”. Пачулі слухачы канцэрта і ўсім вядомыя “На безымянай вышыні”, “Выпадковы вальс”, а таксама “Кацюшу”. Паміж музычнымі нумарамі на сцэне адбывалася сапраўдная тэатральная пастаноўка, якая была напоўнена невялічкімі сюжэтамі на тэму кахання

Адчуй сябе беларусам

Большасць нашых чытачоў запамнілі гэтую таленавітую дзяўчыну як пераможцу першай беларускамоўнай “Хвіліны славы” на гістфаку. Але яшчэ не ўсе паспелі даведацца, што зараз Маргарыта Шабар стала старшынёй суполкі ТБМ “Варта” на гістарычным факультэце. Студэнцкае жыццё Маргарыты напоўненае творчасцю,

гісторыяй, беларускай мовай. А з чаго ж усё пачыналася?

- **Маргарыта, яшчэ не ўсе чытачы нашай газеты паспелі з табой пазнаёміцца. А калі і пачынаць знаёмства, то з вытокаў. Дзе ты нарадзілася?**

- Я нарадзілася ў Мінску. Але я не карэнная мінчанка: мае бацькі паходзяць з Валожынскага раёна Мінскай вобласці. Вось там, на радзіме бацькоў, я праводзіла ўсё лета і ўсе святы на працягу года.

- **Чым займалася ў вольны час у дзяцінстве? Чым працягваеш займацца?**

- Яшчэ з дзіцячага садка я была прывучана выступаць на сцэне: чытала вершы, грала ў тэатральных пастаноўках, спявала, танцавала. З 6-га класа ўсур’ёз занялася вакалам. Бацькі і сваякі лічылі, што я стану артысткай. Але музыка для мяне - хобі, адпачынак для душы. У 10-м класе я пачала займацца арабскімі танцамі і праз 2 гады сама стала трэнерам. Калі ёсць вольная хвілінка, чытаю. У беларускай літаратуры я знайшла для сябе найбольш блізім творчасць Янкі Маўра. У 10-м класе вельмі палюбіла Уладзіміра Караткевіча. Менавіта Уладзімір Караткевіч натхніў мяне на тое, каб стаць беларускамоўным гісторыкам. “Хто забыў сваіх продкаў - сябе губляе, хто забыў сваю мову - усё згубіў”, - кажа ён. Гэта цытата - лад майго жыцця.

- **Ты правучылася на гістарычным факультэце амаль год. Якія ў цябе ўражання ад навучання? Якім перыядам у гісторыі захапляешся найбольш?**

- Мне вельмі падабаецца. Я нават не ўяўляла, што будзе так добра. Захапляюся беларускім Сярэднявеччам. Цікавілася дзейнасцю Ефрасінні Полацкай, вывучала “Жыццё Ефрасінні Полацкай”. А курсавую работу пісала пра Гродзенскую архітэктурную школу XI-XIII стст.

- **Гісторыю Беларусі немагчыма ўявіць без беларускай мовы. Ты размаўляеш па-беларуску. На жаль, сярод сучасных студэнтаў гэта рэдкасць. Калі ты адчула, што беларуская мова - тая мова, якая павінна гучаць з тваіх вуснаў?**

- Летам я праводжу час у вёсцы. І там беларуская мова яшчэ існуе, на ёй размаўляюць. Хоць паступова, з кожным годам, я адчуваю, як пранікае і туды руская

мова. Але з самага дзяцінства я памятаю, як мы размаўлялі па-беларуску ў вёсцы з бабуляй. Вучылася я ў рускамоўнай школе і для сябе абрала беларускую мову напрыканцы навучання.

- **Развіццё беларускай мовы на гістфаку не ўяўляецца без суполкі ТБМ “Варта”. Чым цябе прывабіла гэтая арганізацыя?**

- Я цікаўлюся беларускай літаратурай, беларускай мовай, гісторыяй Беларусі і ўсім, што звязана з нашай краінай. Пра існаванне суполкі ТБМ “Варта” на гістфаку даведалася толькі ў другім семестры, калі яна пачала актыўна дзейнічаць і праводзіла мерапрыемствы. Мне прапанавалі ўдзел, і я пагадзілася. Я раблю сваю працу, займаюся сваім хобі, і ўсё гэта па-беларуску.

- **Зараз ты ўжо не проста ўдзельнік усіх мерапрыемстваў ТБМ, а і іх непасрэдны кіраўнік. Што плануеш рабіць на пасадзе старшынні?**

- Развіваць далей тое, што пачалі мае папярэднікі. І зрабіць нешта новае. Планую аднавіць традыцыю беларускамоўных аўторкаў, калі кожны аўторак тыдня быў прысвечаны беларускай мове, арганізаваць святкаванне 25-годдзя беларускамоўнай плыні на гістфаку з удзелам знакамітых дзеячаў культуры, рабіць вандроўкі па гістарычных месцах і здымаць міні-фільмы, адрэстаўраваць буккросінг у бібліятэцы факультэта. А першае, што я зрабіла - гэта канцэрт папулярнай музыкі ў перакладзе на беларускую мову - “Легенды рок музыкі па-беларуску”. Я спадзяюся, гэта будзе традыцыяй. Але, на жаль, прыйшло мала людзей. Думаю, такое звязана з тым, што мяне амаль ніхто не ведае.

- **Ты думаеш, што колькасць глядачоў залежыць ад асобы старшынні, ці трэба, каб людзі цягнуліся да беларускай атмасферы?**

- Я хачу выклікаць цікавасць да беларускай атмасферы праз людзей. У мяне выступаў хлопчык, які ўдзельнічаў у “Містар гістфак”, а таксама тыя, хто ўдзельнічаў на “Хвіліне славы”. Гэта былі постаці, якіх ведаюць.

- **Як плануеш папулярызаваць нашу родную мову сярод гістфакаўцаў?**

- Калі я даведалася, што стану старшынёй ТБМ, я стала папярэджваць усіх сваіх сваякоў, што буду пераходзіць цалкам на беларускую мову. Таму цяпер я размаўляю з роднымі на беларускай мове, і маёй сям’і гэта падабаецца. Буду праводзіць праекты ТБМ у жыццё на гістфаку.

- **Пра што ты марыш?**

- Данесці да кожнага беларуса, што ён ёсць беларус і хто такі ёсць беларус.

- **Напрыканцы нашай размовы хацелася б пачуць шчырыя словы нашым чытачам ад старшынні ТБМ. Што пажадаеш студэнтам і выкладчыкам гістарычнага факультэта БДУ?**

- Шукайце сваю мэту ў жыцці і дасягайце яе!

Патапенка Яна

Жыццё пасля гістфака. Меркаванне эксперта.

У рамках нашай рубрыкі “жыццё пасля гістфака” мы ўжо не раз гутарылі з выпускнікамі, якія зусім нядаўна пакінулі сцены нашай “альма-матар”. Надыйшоў час пашырыць фармат і пагаварыць з чалавекам, які даўно скончыў універсітэт і дамогся не малых поспехаў у жыцці.

Аб месцы гістарычнай адукацыі ў сучаснасці, уласным прафесійным станаўленні і не толькі, распавёў выпускнік гістарычнага факультэта 1984 г., доктар гістарычных навук, прафесар, дэкан факультэта міжнародных адносінаў Віктар Генадзьевіч Шадурскі

- **Калі і чаму Вы вырашылі звязаць сваё жыццё з гісторыяй?**

- Гісторыя мне падабалася з самага пачатку вучобы ў сярэдняй школе. З вялікім задавальненнем чытаў кнігі пра піянераў – герояў Вялікай Айчыннай вайны; пра падзеі Грамадзянскай вайны. Памятаю, як моцна мяне ўразіў зборнік “Ніколі не забудзем”. У кнізе распавядаецца не толькі пра гераізм у гады вайны, але і пра велізарныя пакуты людзей. Мне вельмі пашанцавала з настаўнікам гісторыі – Мікалаем Пракоп’евічам Мурашкіным. Вопытны настаўнік, ветэран вайны – ён карыстаўся велізарным аўтарытэтам. Па гісторыі ў мяне заўсёды былі выдатныя адзнакі. У старэйшай школе захапіўся гістарычнымі раманамі. Прышла цікавасць да мемуарнай літаратуры. Да цяперашняга часу люблю глядзець фільмы на гістарычныя тэмы. Аб такім шырокім выбары гістарычнай літаратуры, якую маюць людзі сёння, мы ў школе і нават ва ўніверсітэце не маглі марыць.

- **Якім было кола Ваших навуковых інтарэсаў ў час навучання і выкладання? Ці з самага пачатку вы зацікавіліся “Міжнароднымі адносінамі”?**

- У час вучобы ў БДУ мне ў большай ступені падабалася палітычная гісторыя, асабліва XX стагоддзя. Цікавасць выклікала міжнародная тэматыка, у тым ліку знешняя палітыка СССР, таму для курсавых работ я абіраў вывучэнне міжнародных працэсаў. Унутраная палітыка здавалася мне значна менш прывабнай. Калі ацэньваць па афіцыйным звесткам, у СССР нічога экстраардынарнага не адбывалася. Час ад часу публікаваліся рашэнні аб зменах у складзе Палітбюро КПСС. Гэта давала ежу для кулуарнага абмеркавання, разнастайных чутак. Усё астатняе (працоўныя вахты да з’ездаў і г.д.)

было нейкім чынам прэсным і малацікавым. Сусветныя навіны, наадварот, былі напоўнены яскравай дынамікай. З вялікай увагай мы сачылі за развіццём падзей у “гарачых кропках”, дзе неафіцыйна мераліся моцнасцю СССР і ЗША.

Я з вялікай цікавасцю яшчэ са школьных гадоў глядзеў перадачу “Міжнародная панарама”. Гэта перадача была яскравай плямай у паўсядзённасці яшчэ і таму, што яе вядучы Анатоль Аўсяннікаў у канцы выпуска прапаноўваў праслухаць замежны шлягер.

З першага курса я актыўна ўдзельнічаў у грамадскай працы. Асноўныя пасады на нашым курсе займалі хлопцы, якія адслужылі ў арміі. Мне прапанавалі быць адказным за акадэмічную работу, але я папрасіў, каб мне даручылі інтэрнацыянальнае выхаванне. Справа ў тым, што на спецыяльнасцях “Філасофія” і “Палітычная эканомія” гістфака навучалася шмат замежных студэнтаў. Іх лёс, погляды, ацэнкі савецкай рэчаіснасці мне былі вельмі цікавы. Затым пайшло, паехала... На трэцім курсе мяне абралі ў камітэт камсамола БДУ. На пятым курсе я ўжо адказваў за работу з замежнымі

студэнтамі і міжнародныя сувязі на пасадзе намесніка сакратара камітэта камсамола БДУ. Паранейшаму жыў у інтэрнаце па вуліцы Святлова, але ўжо атрымліваў ядрэнную зарплату. Шмат нашых выпускнікоў многага дасягнулі ў сваіх краінах. Часам атрымоўваецца з імі сустрэцца і ўспомніць, “как молоды мы были”.

- **Які выпадак за час, праведзены ў сценах гістарычнага факультэта, Вам запомніўся?**

- Летам 1980 г. частка нашага курса адправілася на археалагічную практыку ў Рагачоўскі раён. Жылі ў наметах. Да нас у лагер прыйшоў хлопец з шахматнай дошкай. Мясцовыя казалі пра яго, як аб надзвычайным шахмацісце ўзроўню гроссмайстра. Хтосьці з нашых студэнтаў вырашыў згуляць з маладым чалавекам і выйграў партыю. Хлопец так засмуціўся, што кінуў сваю дошку і фігуры, і пабег дадому. Праз некаторы час мы пачулі шум – на нас насоўваўся агрэсіўны натоўп, жадаючы ўзяць рэванш. У рэшце рэшт, перамагла дружба, і мы атрымалі некалькі вёдраў бульбы без аплаты.

Таксама запомніліся і выпадкі, аб якіх нельга расказаць. Раптам студэнты гістфака захочуць іх паўтарыць!

- **Сёння Вы падтрымліваеце сувязь з гістарычным факультэтам? Якім чынам?**

- Самым цесным чынам. Калі буду пералічваць сумесныя праекты, будзе нудна. Амаль кожны дзень мы маем зносіны з дэканам Аляксандрам Генадзьевічам Каханоўскім па рабочым пытаньням.

- **Навошта сёння вучыць гісторыю?**

- Пытанне вельмі скалданае для небанальнага адказу. Вучыць гісторыю трэба, каб добра здаць экзамены на гістарычным факультэце. Вучыць гісторыю, як і вершы трэба, каб развіваць памяць. Гісторыя дапамагае людзям вызначыць сваё месца ў часе і прасторы!

- **Вы скончылі гістарычны факультэт у 1984 годзе. Як змяніліся магчымасці прафесійнай рэалізацыі выпускнікоў гістарычнага факультэта БДУ ў параўнанні з вашым часам?**

- Большая колькасць выпускнікоў без моцных сувязей пакорліва чакалі размеркавання. Многія мае аднакурснікі, паехалі па размеркаванню, і так і не змянілі месца працы. Яны сталі вельмі добрымі прафесіяналамі, іх любяць і помняць вучні. Гэта і ёсць самае галоўнае. Сёння большасць выпускнікоў жадаюць застацца ў Мінску альбо нават з'ехаць на “лепшы хлеб” за мяжу. Відавочна, што паспяхова рэалізаваць сябе цяперашнім выпускнікам гістфака з аднаго боку, стала лягчэй, а з другога боку – цяжэй. Перад вамі адкрыты ўвесь свет, назапашаныя чалавецтвам веды і вопыт! Межы паміж краінамі робяцца

ўсё больш празрыстымі. Акрамя выкладання гісторыі ў школе і ва ўніверсітэце маладыя гісторыкі могуць знайсці прымяненне ў любых сферах, аб якіх мы раней і не марылі: стварэнне кантэнтнага ў розных інфармацыйна-кам'ютарных сістэмах, размяшчэнне без якога-небудзь дазволу ў Інтэрнэце сваіх мастацкіх і дакументальных твораў на гістарычныя тэмы. Вы можаце ствараць лабараторыі па напісанню генеалогіі і мець сотні кліентаў. Для вас адчынены сферы бізнесу і дзяржаўнага кіравання. Аднак для таго, каб апярэдзіць сваіх шматлікіх канкурэнтаў, трэба мець трывалыя веды па спецыяльнасці, прафесійнае валоданне замежнымі мовамі. Сёння нікуды без кам'ютарнай граматыкі. Патрэбны добрыя камунікатыўныя якасці! І нарэшце, для сур'ёзных дасягненняў у кар'еры спатрэбіцца поспех: апынуцца ў патрэбны час і ў патрэбным месцы!

- **З вашага пункту гледжання, як у сучасным грамадстве шануецца гістарычная адукацыя? Што патрэбна рабіць для папулярызавання гістарычнай адукацыі?**

- **Думаю, што мы можам назіраць узмацненне цікавасці да гістарычнай адукацыі.** Сучаснае грамадства ўсё больш праяўляе ўвагу да мінулага – мінулага сваёй краіны, сваёй малой радзімы, свайго роду, сям'і і г.д. Паскораны рост унутранага і знешняга турызму патрабуе большага і больш дэталёвага пагрузэння ў гісторыю канкрэтных месцаў, аднаўлення помнікаў, легенд, міфаў і інш. Узмацненне цікавасці да гісторыі паўсядзённасці таксама патрабуе гістарычных даследаванняў, новых даследчых метадаў. Вядома для гэтага, у цэлым стыхійнага працэсу, патрэбныя сваі прафесіянальныя “шэрпы” – людзі, які няпроста працуюць гісторыкамі, але і жывуць гісторыяй!

- **Віктар Генадзьевіч, вялікі дзякуй за размову. Напрыканцы, што Вы пажадалі б студэнтам і выкладчыкам вашага роднага факультэта?**

- **Як у навуцы ёсць розныя ўзроўні даследчых метадаў, так і ў пажаданнях яны могуць быць розныя.** Па-першае, хачу пажадаць моцнага здароўя, поспехаў, а таксама часцей адчуваць сябе шчаслівымі! Цікавасці да жыцця, да вашага атачэння! Гэта ў агульнаначалавечым плане. Па-другое, жадаю для даследаванняў цікавых гістарычных тэм! Добрага навуковага стылю, зразумелага не толькі вучоным, але і ўсім тым, хто цікавіцца гісторыяй! Пospехаў ў пошуку важных крыніц, якія дазваляць вам зрабіць вашы маленькія і вялікія адкрыцці!

Кочатаў Антон

Фота: асабісты архіў Шадурскага В.Г.

Разнастайны вопыт, непаўторныя ўражанні і незабыўныя моманты: першакурснікі аб тым, якім быў для іх гэты год

Амаль скончыўся яшчэ адзін семестр, для кагосьці яшчэ адзін год, хтосьці зусім ужо сыходзіць з універсітэта. Ну, а мы вырашылі даведацца ў першакурснікаў пра іх уражанні ад вучобы на гістарычным факультэце. Спыталі, што больш за ўсё запомнілася і спадабалася? Якую практыку выбралі рабяты і чаго чакаюць ад яе?

Дзяніс Жук: Несумненна, першы год на гістфаку прынёс велізарную колькасць разнастайных уражанняў. Для нас, першакурснікаў, гэта быў першы этап станаўлення паўнапраўнымі студэнтамі. Капустнікі, турэлёты і разнастайныя канцэрты сталі неад'емнай часткай нашага жыцця. Колькі радасці і расчараванняў мы перажываем на працягу цэлага года, на самой справе, складана ўявіць. Многія з нас менавіта тут знайшлі сваё сапраўднае каханне, а некаторыя і свой родны дом. Больш за ўсё запомнілася першая сесія: натоўп студэнтаў перад аўдыторыяй з дрыготкай на руках трымаюць залікоўкі, нявыспаныя твары і пачкі валяр'янікі, выпітай маімі добрасумленнымі аднагрупнікамі. І гэты самы момант, калі з кабінета выходзіць першы студэнт і ўсе збіраюцца вакол яго з адным адзіным пытаннем: "Ну што? Як гэта ў першы раз?" Шчыра кажучы, першая сесія прайшла ў нас на "Ура" – многія студэнты здалі яе на 9.0 і вышэй. Вось так мы і сталі сапраўднымі студэнтамі. А колькі слёз было праліта, колькі бюссонных начэй з кнігамі? А колькі яшчэ наперадзе чакае выпрабаванняў? Але гэта ўжо будзе іншая гісторыя, якую нам яшчэ трэба будзе напісаць!

Абраў я археалагічную практыку і чакаю ад яе непаўторных уражанняў і незабыўных момантаў. Уявіце сабе толькі: на 20 дзён без электрычнасці і інтэрнэту, мы як гістфакаўскія Рабінзоны, будзем працаваць у поце твару, каб рухаць нашу айчынную археалогію наперад! Песні ля вогнішча, уздым на сняданак з самай раніцы, шматгадзінныя раскопкі, паслядоўныя рухі сітам, мышцэ керамікі (мабыць, яна будзе відавочна чысцей чым мы), пасвячэнне ў археалагі, рой камароў – усё гэта ўключана ў наш "курорт". І ў канцы варта дадаць, што менавіта такія моманты вучаць цябе па-сапраўднаму шанаваць каштоўныя хвіліны зарадка твайго тэлефона.

Вадзім Макарыкі: Ну, што запомнілася. Гэта

як і для любога студэнта першага курса - сесія і экзамены. А на практыку я еду ў Наўры з Уладзімірам Аляксандравічам Плавінскім і чакаю ад яе весялосці і лясной рамантыкі!

Ганна Бокша: Першы курс праяцеў вельмі хутка, але ўражанняў дастаткова. Вельмі парадаваў турэлёт ў Анусіна. Ён дапамог нашай групе згуртавацца і пасябраваць. Запомніліся семінары Алега Валер'евіча Перзашкевіча, бо ніколі не ведаеш, што менавіта чакаць ад такога цікавага чалавека. А таксама лекцыі Сяргея Барысавіча Жарко. Было вельмі цікава яго слухаць. Я абрала этналагічную практыку. Чакаю ад яе цікавага вопыту і масу новых уражанняў.

Максім Верамейчык: Гэты год для мяне праяцеў зусім незаўважна. Здаецца, толькі ўчора разам з усімі здаваў ЦТ, а ўжо сёння на носе другая сесія. Для мяне першы курс быў вясылым - пакуль з усімі разнаёміліся, потым сумесныя мерапрыемствы - Анусіна, Капуснік і Лепшы Стараста БДУ. Я рады, што паступіў менавіта сюды і вучоба тут мне падабаецца. Што тычыцца практыкі, то я доўга выбіраў паміж археалагічнай і этналагічнай практыкай. Але ў выніку мой выбар паў на першы варыянт. Паеду я ў Вілейскі раён пад кіраўніцтвам Паліны Сяргееўны. На практыцы я спадзяюся нядрэнна і з карысцю правесці час. Ведаю, што там дакладна будзе весела, таму што са мной едуць такія творчыя хлопцы, як Аляксандр Шамараў і Іван Жахоўскі.

Мікіта Касяк: Ведаеш, хочацца сказаць, мора ўражанняў, адны пазітыўныя эмоцыі. Здарылася шмат новых і цікавых знаёмстваў, хочацца таксама адзначыць добры выкладчыцкі склад. Вядома ж, першы курс запомніўся сваімі мерапрыемствамі ў пачатку года: Анусіна, Капуснік, дзе таксама знайшоў новыя знаёмствы. Што датычыцца практыкі, то я абраў этналагічную. Чакаю, як табе сказаць, у першую чаргу, адпачыць на ёй, што мала верагодна, таму правесці добра час са сваімі сябрамі і па сумяшчальніцтве аднагрупнікамі.

Ігар Гайдук: Першы курс даў мне непаўторныя

ўражанні. Універсітэцкае жыццё – гэта крута! Анусіна, Капустнік, Брыганціна! Больш за ўсё мне спадабалася атмасфера гістфака, калі цябе кожны разумее. Практыка этналагічная, бо больш люблю працаваць мозгам, а не рукамі.

Дзмітрый Асіповіч: Я вызначыўся з паступленнем на гістарычны факультэт яшчэ ў 10 класе, пасля алімпіяды. Мяне цікавіла гісторыя, заўсёды хацелася даведвацца ўсё больш новага ў гэтай навукавай сферы. Зараз, пасля першага года навучання, магу са стоадсоткавай гарантыяй сказаць, што не шкадую аб сваім выбары. Новыя людзі, агульныя інтарэсы і мэты – шмат чаго я здабыў тут. Прафесійны выкладчыцкі склад паказвае высокі ўзровень нашага факультэта і выклікае несумненнае пачуццё гонару, што я навучаюся менавіта тут. Гэтак жа, акрамя вучобы запомніўся гэты год і працай у Студэнцкім Саюзе гістфаку БДУ, якая таксама дала мне вялікі вопыт. Я абраў археалагічную практыку, бо мне вельмі падабаецца такі палявы лад студэнцкай практыкі: намёты, вогнішча, асяроддзе сяброў – увогуле, усё па канону. Чакаю добрай трохтыднёвай працы, новых знаходак і большага збліжэння людзей з нашага факультэта.

Арына Руцько: Мне больш за ўсё запамнілася і спадабалася стажыроўка ў Чэхіі, якая доўжылася месяц. Гэта быў вельмі добры і карысны вопыт, асабліва для першакурсніка. Я абрала археалагічную практыку. Спадзяюся, вярнуся без кляшчоў, але з добрымі ўспамінамі.

Ксенія Легкадзімава: На гістфак я паступала па ўласным жаданні, якое было велізарным, таму спадабалася абсалютна ўсё. Атмасфера вельмі класная, страшакурснікі ўсе добрыя, група крутая і цудоўныя выкладчыкі. Спадабалася мая кафедра. І самыя моцныя ўражанні за ўвесь гэты год далі мне – Капустнік, Анусіна і Брыганціна. Спадабалася дапамагаць арганізоўваць мерапрыемствы накіраваныя на Турнір талентаў і Фотавеламарафона. Увогуле, я ў захапленні ад гістфака! Практыку я абрала археалагічную. Заўсёды хацела паспрабаваць сябе ў ролі археолага, таму ад практыкі чакаю добрую працу, вясёлую кампанію і карысны вопыт.

Аляксандр Судараў: Першае, што я запомніў звязанае з гістфакам – гэта сустрэча з Бузуном

Дз.М. На момант падачы дакументаў я выбіраў паміж БДПУ і БДУ, але гэты мілы чалавек дапамог мне вызначыцца з выбарам. За ўвесь год навучання, я яшчэ ні разу не пашкадаваў аб гэтым (хіба што падчас сесіі)! Гістфак сустрэў мяне бурнай эмоцыяй, сярод якіх складана выбраць найбольш моцныя. Асабліва запомніліся пары ў Гедымін Л.А., падрыхтоўка і ўдзел у Анусіна і Капустніку, Хвіліна Славы і Лепшы стараста БДУ. З практык я абраў паездку пад Мядзель, на раскопкі. Спадзяюся адчуць на сабе тую самую археалагічную рамантыку і атрымаць кучу незабыўных эмоцый і адчуванняў.

Андрэй Тройнель: уражанні ад вучобы на першым курсе толькі станоўчыя! Я пазнаёміўся з вялікай колькасцю добрых людзей, пасля года навучання я з упэўненасцю магу сказаць, што гістфак самы прыязны і дружны факультэт! У асноўным, навучальны год запомніўся такімі мерапрыемствамі СтудСаюза як турзлёт у Анусіна, Капустнік, Турнір талентаў і Брыганціна. Абраў археалагічную практыку. Гэта будзе неверагодна цікава, мне так здаецца. Чакаю масу станоўчых уражанняў і знаходак вядома ж!

Паршын Павел: Спачатку як заўсёды на новым месцы – шмат новых людзей, новыя выкладчыкі, сама сістэма навучання – увогуле, усё новае. Але неяк хутка сышліся, пазнаёміліся, з'явіліся новыя сябры. Ды і выкладчыкі добрыя – разумныя, шчыра адданыя сваёй справе. Напэўна, я нават магу сказаць, што гістфак даволі такі хутка стаў другім домам. Тут і людзі, з якімі прыемна мець зносіны (а самае галоўнае – ёсць агульныя тэмы і інтарэсы), і выкладчыкі, ад якіх пазнаеш шмат новага. Залікі і экзамены – ну тут і казаць уласна няма пра што. Хто рыхтуецца, то заўсёды здае на патрэбную яму адзнаку. Я яшчэ раз паўтаруся – для мяне галоўнае асяроддзе.

Практыка – этналагічная. Чаму? Я нават не адкажу. Ну, напэўна, на этналагічную практыку паедуць тыя людзі, з якімі я найбольш цесна маю зносіны, з кім мы ўжо, як родныя. Якія могуць быць чаканні ад практыкі? Ну так, вопыт, нейкая даследчая праца, развіццё камунікатыўнасці (трэба ж бабуль угаварыць вясёлыя гісторыі распавядаць). Буду спадзявацца, што сама практыка прынясе ўжо нешта новае, але асаблівых ілюзій няма.

Кучук Вераніка
Фота: асабісты архіў студэнтаў

Легенды рок-музыкі па-беларуску: было вельмі крута, драйвова і па-сапраўднаму.

15 мая на гістфаку адбылося незвычайнае для факультэта мерапрыемства – “Легенды рок-музыкі па-беларуску”. Гледачам прадставілася ўнікальная магчымасць пачуць беларускамоўныя каверы на кампазіцыі такіх сусветна вядомых гуртоў, як Linkin Park, Rammstein, Evanescence, Queen і многіх іншых. Арганізатарам канцэрта выступіла Маргарыта Шабар, якая ўжо паспела прадэманстраваць гістфаку свае здольнасці на Турніры талентаў і Хвіліне славы.

Незвычайным дадзены канцэрт стаў не толькі для гледачоў, але і для нашых таленавітых выканаўцаў, якія падзяліліся з “Нікай” сваімі ўражаннямі.

Дар’я Алексеюк: «Гэты канцэрт сапраўды стаў асаблівым для мяне. Па-першае, я ўпершыню выконваларок на сцэне, па-другое, упершыню спявала на сцэне пад гітару, а па-трэцяе, упершыню спявала міравы рок-хіт, тым больш яшчэ і па-беларуску. Кампазіцыяй The Cranberries «Zombie» я праніклася ў працэсе выканання. Яна не можа не крануць, бо людзі ў наш час сапраўды як зомбі, яны не разумеюць, што ніякія палітычныя мэты не вартыя чалавечых жыццяў, і пра гэта нельга маўчаць».

Аляксей Дзіковіч: «Для мяне рок – гэта мае жыццё. З ранняга дзяцінства ён быў побач са мной: ад песень, якія слухаў мой тата, да кампазіцый, якія слухаў і слухаю я. Рок – гэта музыка, якая матывуе і натхняе. Рок – гэта я.

Дадзенае мерапрыемства адрозніваецца ад іншых, яно мае цікавы пасыл. Спадзяюся, што Легенды вернуцца і я зноў прыму ўдзел».

Яўген Дыско: «Дзякуючы гэтаму канцэрту я адчуў сябе ў 2012 годзе, бо тады слухаў

многія з тых песень, якія былі выкананы на канцэрце. Кампазіцыю Green Day «Wake Me Up When September Ends» я ведаю яшчэ з часоў дзяцінства. Напэўна, яна для мяне асацыіруецца не з каханнем, а з успамінамі майго юнацтва. Мне падабаецца атмасфера песні: яна, канешне, сумная, але ў яе беларускамоўнай версіі прысутнічаюць словы аптымізму».

Вось так яно і было. Мы ў чарговы раз пераканаліся, што гістфак – гэта скарбніца талентаў, якія нашы студэнты не стамляюцца дэманстраваць. Спадзяемся, што «Легенды рок-музыкі па-беларуску» стануць штогадовым мерапрыемствам на гістфаку, пашыраць свой маштаб і будуць па-ранейшаму здзіўляць нас. А мы ў сваю чаргу не пашкадуем далоняў для апладысентаў.

Пецюкевіч Таццяна

Маладосці патрэбныя подзвігі

Маладосці патрэбныя подзвігі, а подзвігам трэба натхненне. Часам яго можна знайсці па дарозе на гістфак, у лужыне каля будоўлі «Дынама», часам – ва ўсмешцы вахцёркі на першым паверсе, часам – у незвычайным заданні для КСР, у людзях: і новых, і старых, у месцах: і знаёмых, і незнаёмых, у падзеях: і звыклых, і нязвыклых. Менавіта ўсім гэтым для мяне стала Чэхія-2017: новым старым, звыклым нязвыклым.

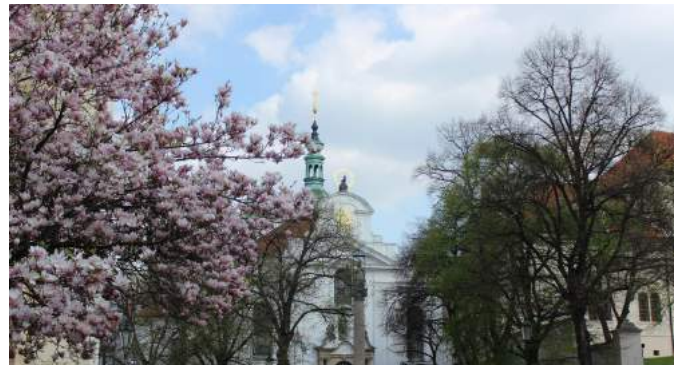
У «юным месяцы красавіку» снег не думаў раставаць не толькі ў старым парку, а наогул нідзе, але ў юных душах гістфакаўскіх студэнтаў будзённы холад растапіла, як заўсёды ўтульная Пльзень. 15 студэнтаў БДУ пагрузіліся ў акадэмічную атмасферу Заходне-Чэшскага ўніверсітэта.

Пльзень ужо не ў першы раз сустракае нас, ад таго яна і такая знаёмая, але ў гэтым годзе яна сустракала па-асабліваму.

Чэхія – гэта не толькі, а можа нават і не столькі Прага, колькі правінцыя. Душа там, дзе ціха, дзе людзі проста жывуць мерным жыццём, а не спрабуюць зарабіць на турыстах лішнюю капейку. Душа, напрыклад, у Дамажліцах. Маленькі гарадок, які чымсьці нагадвае беларускі Нясвіж, там шмат дзяцей і афіцыянты вітаюцца па-руску. Дамажлічане, як быццам заўсёды ведалі, што ім не трэба быць пафаснымі і падабацца ўсім запар: горад двухпавярховых рознакаляровых хатак. Цэнтральны сабор не імкнецца пафранціць змрочнай готыкай, каб пабыць фонам для нечых сэлфі, а ва ўсю змешвае фарбы і формы ў ружовым колеры і цэнтральнай вежы, падобнай на воданяпорную вежу.

Кульмінацыяй акадэмічнай актыўнасці была чэшска-беларуска-украінская канферэнцыя «Этналогія і сацыяльная гісторыя славянскіх народаў у гістарычнай і сучаснай перспектыве». Мы рыхтаваліся на працягу трох тыдняў. І ў рамках падрыхтоўкі былі гасцямі не толькі пльзеньскай, але і пражскай бібліятэкі. Часам хвалявання было больш, чым трэба,

хацелася быць гатовымі ідэальна, чаго, вядома, не бывае. І тым не менш атрымалася недалёка ад яго. Атрымалася сапраўдная міжнародная студэнцкая канферэнцыя: выступоўцы дзяліліся сваімі напрацоўкамі, у зусім нязмушанай атмасферы, публіка не заставалася абыякавай, задаючы пытанні, прапаноўваючы дапаўненні і новыя напрамкі даследніку. Дацэнт кафедры гісторыі паўднёвых і заходніх славян кандыдат гістарычных навук Рэпін Віталь Валер'евіч і дацэнт кафедры археалогіі і этналогіі Украіны гістарычнага факультэта Адэскага Нацыянальнага ўніверсітэта ім. І. І. Мечнікава, доктар гістарычных навук Прыгарын Аляксандр Анатольевіч не давалі жывому рэчышчу канферэнцыі перасохнуць сваімі дапаўненнямі, каментарыямі і пытаннямі. Вядома, нельга не згадаць загадчыка кафедры антрапалогіі філасофскага факультэта Заходне-чэшскага ўніверсітэта (Пльзень), доктара медыцынскіх навук, дацэнта Пятра Лазавюка, без якога не рэалізавалася б гэтая студэнцкая актыўнасць.

Тое, наколькі моцная з'явілася прыхільнасць да Пльзні і нашай каманды, стала зразумела ў апошні дзень, калі застаецца гадзіну-два прабежчыся па горадзе, дакупіць сувеніраў родным. І тут, на хвілінку спыніўшыся, аглядзеўшыся вакол, разумеш, як будзеш сумаваць па старадаўніх вулачках, вядучым да прыгожага цэнтру, па парах, дзе ўсе разам атрымлівалі выдатны матэрыял і абмяркоўвалі яго па дарозе ў інтэрнат. І за гэты месяц хочацца сказаць вялікі дзякуй загадчыку кафедры гісторыі заходніх і паўднёвых славян Салькову Анатолю Пятровічу і выкладчыку Рэпіну Віталю Валер'евічу. Гэты бясцэнны вопыт замежнай стажыроўкі стаў для нас яшчэ адным крокам на шляху станаўлення прафесійнымі гісторыкамі.

Свянецкая Таццяна

Вось і апошня старонка апошняга нумару ў гэтым семестры любімай гістфакаўцамі Нікі! Канешне, лагічным будзе падвесці вынікі. Мабыць, гэта мала каго закране, але ўсё ж такі дзевяць з паловай месяцаў мы працавалі для ВАС, нашы паважаныя чытачы. Мы правялі анкетаванне, каб даведацца, пра што Вам падабаецца чытаць, мы сустрэліся з выкладчыкамі, хадзілі на мерапрыемствы і пісалі пра іх, бралі інтэрв'ю ў фэйных студэнтаў, запыталіся аб вашых меркаваннях наконт розных пытанняў, мы абзавяліся інстаграмам, у якім таксама даволі шмат цікавага!.. Чаго толькі не было за гэты год!

Мы спадзяемся, што і далей будзем радаваць Вас, што і далей "Ніка" будзе квітнець, стане яшчэ больш цікавай! Мы будзем прыдумляць нешта новае, каб і Вы ўключаліся ў стварэнне нумару!

Напрыканцы, паважаныя студэнты і выкладчыкі, бібліятэкары і супрацоўнікі ТСН, вахцёры і ахоўнікі, работнікі буфета і гардэроба, мы хочам пажадаць Вам добрага настрою на ўсё лета, поспехаў ва ўсіх справах, цікавых сустрэч і баўлення часу!

Ваша Ніка!

Рэдкалегія

Спадзяемся, Вам спадабалася.
Вы можаце дапамагчы мне, дасылаючы
свае назіранні за выкладчыкамі і
студэнтамі на маю электронную скрыню:
klio.istfak@mail.ru
Дзякуй за ўвагу!

Н І К А

Студэнцкая газета гістарычнага факультэта БДУ

Адрас рэдакцыі:

г. Мінск, вул. Чырвонаармейская, 6.

Тэл. +375447248730

E-mail: nika.hist@gmail.com

Web: <http://www.hist.bsu.by/studentam/sovet-pokachestvu-obrazovaniya/gazeta-qnikaq.html>

Група "УКантакце": http://vk.com/public_nica

Галоўны рэдактар:
Ігар КАМЕНСКІ
Дызайн і верстка:
Іван ПРЫСТАЎКА

Карэктары:
Козел Сяргей
Аляксеюк Дар'я
Яўген Бодрыкаў
Марына Дубатоўка

Заснавальнік: Студэнцкі Савет
па якасці адукацыі гістарычнага
факультэта БДУ

Распаўсюджваецца на правах
унутранага карыстання
(бескаштоўна)

Меркаванні аўтараў могуць
не супадаць з пазіцыяй
рэдактараў.